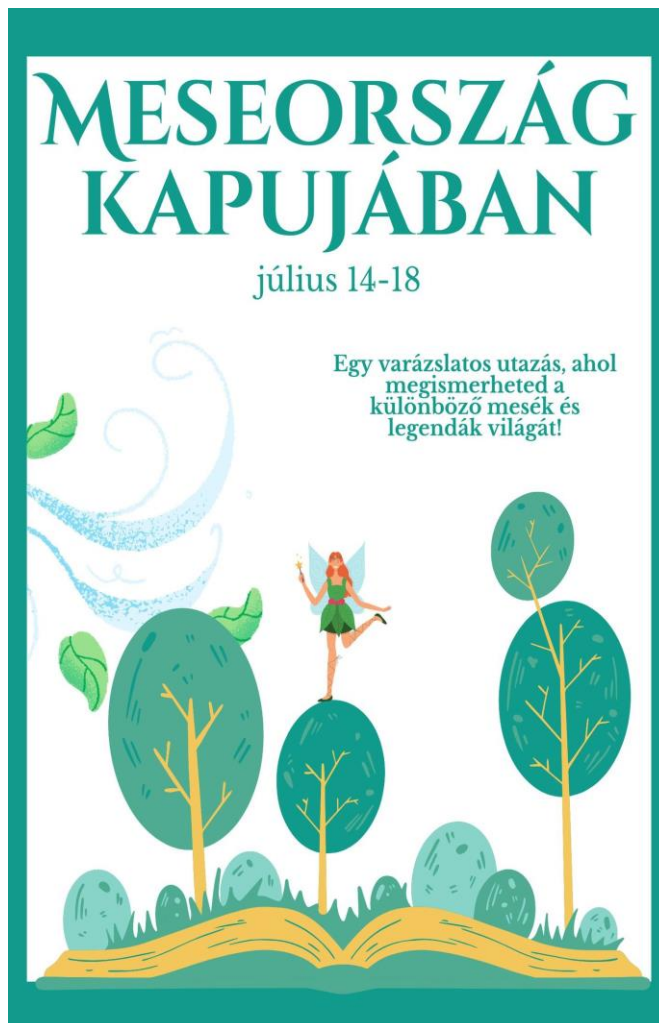

Tábori lap

Falakon túl az SMG X. C osztálya

2025 júliusában a második mesetáborát szervezte a SMG 10. C osztálya. Ebben partnerük a Spektrum Oktatási Központ és a Határátlépők Egyesület.

"Nappali mesetábort szerveznek 0–4. osztályos gyermekek számára jövő héten (14–18. között) a Segítő Mária Római Katolikus Gimnázium bentlakásában. A Meseország kapujában táborban játékok, kézműves-foglalkozások, mesék, legendák, egyéb történetek megismerése várja a gyermekeket, akik a tábor végén az egyik történetet színpadra is viszik, hogy bemutassák a szülőknek. A részvételi díj 150 lej, ami napi egy ebédet is magában foglal. További információ elérhető a meseorszag-kapuja.vercel.app/program honlapon.". Adta közzé a Hargita Népe napilap (<https://hargitanep.ro/hirek/esemenynaptar/2025-07-09-meseorszag-kapujaban>).

A #Falakontúl akció keretén belül Csíki (Tímár) Rita vezetésével már tavaly elkezdett kalandot idén is folytatja a csapat, ezúttal Györgypál Enikő-Ilona és Gábor Zsuzsa tanárnő mentorálásával. Köszönet a bizalomért a helyszín kapcsán a SMG igazgatóságának.

E kaland élményeiből, tanulságaiból osztunk meg párat, miközben sűrűn mondunk hálát és köszönetet a bizalomért, a támogatásért.

Fedélzeti napló

Tavaly, 2024 nyarán a **#falakontúl** kezdeményezés keretében osztályunk hat projektet valósított meg, akkori osztályfőnökünk, Csíki Rita segítségével. Ezek között szerepelt kisiskolásokkal való sütés, biciklizés és természetmegismerő túrázás, egy önismeret-est, valamint egy szentegyházi moziest, és egy nyári, nappali mesetábor. Az utóbbi kettőt idén sikeresen folytattuk, többnyire az eredeti eseményeket megszervező csapatokkal, és Györgypál Enikő-Ilona osztályfőnökünk lelkes mentorálásával. Az tavalyi moziestes csapat idei projektjének lejárta után négyen, **Csató Ágnes, Laczkó Csanád, Benedek Boldizsár és Lászlófy Balázs** kezdtünk tervezni, beszélgetni, célul tűzve ki egy öt napon átívelő, reggeltől délutánig tartó, nép- és műmesékre, történetekre alapozott, egy-négy osztályos gyerekeket váró mesetábort.

Időpontként **július harmadik hetét** tűztük ki, így az ekkor másfél rendelkezésünkre álló hónapot alaposan ki kellett használnunk, hogy sikeresen és megfelelő minőségben lehessünk a gyerekekkel. Bármely esemény szervezése során érdemes egy, az adott **eseményt lezáró momentumot** kitalálni, és ennek megvalósításába a résztvevőket bevonni. Ez számunkra egy, a tábor utolsó napján tartott, a résztvevők által előadott színdarabot jelentett, amelyet a szülők is megtekinthettek, péntek délután. Egyrészt ez egy szép lezárás a több napos együttlétnek, mind a szervezőknek, mind a gyerekeknek, mind a szülőknek sikerélményt ad, másrészt a megelőző napok tevékenységei, eseményei nem tűnnek céltalannak, mindenki láthatja, érezheti, hogy “valami nagyobb” felé haladunk minden apró lépéssel. Így több, hosszú megbeszélés után körvonalazódni kezdett a tábor programjának vázlata, amelyet még hosszadalmasabb konkretizálás, időpontokba szedés követett. Mindeközben párhuzamosan a kézzelfoghatóbb feladatok teljesítése is folyt, táborunknak helyszínre volt szüksége, amit az iskola bentlakása biztosított, jelentkezési kérdőív is sürgősnek bizonyult, hogy a résztvevők időben értesüljenek az eseményről, és lehetőleg jelentkezzenek is, az étkezési lehetőség és a támogató cégek, emberek kereséséről, különböző kézműves és más eszközök előkészítéséről nem is beszélve. A felsorolt teendők persze csak a jéghegy csúcsa, így a különböző apró-cseprő, de mégis időigényes feladatokkal el is repült a másfél hónapunk, és mire észbe kaptunk, kezdődhetett is a tábor.

Szabályosak vagyunk! - itt születtek a közös szabályok!

A Csapat

Hétfő reggel 34 gyereket vártunk a bentlakás ajtaja előtt, hogy nyolc órakor kezdeni tudjunk. Megismerkedtünk, játszottunk, tízóraitunk, majd beavattunk mindenkit a tábor végső céljába: az előadás megszervezésébe. Ezen, és a következő napon a szervezők csapatát erősítette Lőkös Csongor, így a délelőtti jelentős részét a parkban töltöttük, ahol egyebek közt elolvastuk azt a mesét, amely alapján majd az előadás készül el. A délelőtti során még szabályokat is alkottunk, kis csoportokban megbeszélve, ötletelve, majd azokat egyeztetve írtuk meg a betartandó dolgok listáját. Korosztálytól függetlenül fontos, hogy a **szabályok ne felülről érkezzenek**, amennyiben ez lehetséges, hiszen ha azokat a közösség javasolja, betartásuk könnyebb, a következmény pedig kevesebb rossz érzést szül, hisz ha a barátom javasolta, hogy “ha valaki megbánt valakit, bocsánatot kell kérjen, és kell segítsen”, mindjárt nem esik olyan rosszul elnézést kérni, és jóvátenni a hibánkat. Szerencsére a szabályok betartásával nem akadt probléma, így a parkban sikerült az előadásra szánt mese játékos feldolgozása is, majd az ebéd következett, egy közeli étteremben. A bentlakásba visszatérve befejeztük a mesefeldolgozást, megbeszéltük a szereposztást, és levezető játékokat játszottunk. Nagy löketet adott a nap végi pozitív visszajelzések tömkelege, a “már szeretnék holnap is jönni”, “ugye holnap is lesz...” stb. megerősítést nyújt, hogy nem hiábavaló a befektetett energia.

Ez a **lendület nem fogyott el** egyetlen éjszaka alatt, így nagy lelkesedéssel kezdődött a kedd. Rövid bemelegítés után nekiálltunk a gyerekekkel dolgozni, hiszen nem szerettünk volna az utolsó pár napban nagyon sűrű programot, így már ekkor három csoportban folyt a munka, az előadásra készültünk elő. Voltak, akik a díszletekkel foglalkoztak, megtervezték azt egy lapra, majd kartonból és egyéb anyagokból el is készítették, a rajzok összevetése és közös megegyezés alapján. Mások bábokat készítettek, mindenki a sajátját, amelyek az előadás során szolgálnak majd megkülönböztető jelként a szereplők között. Egy pár gyerek pedig az előadásban betöltendő szerepét ismerte meg, dolgozott vele, rajta. Nem szerettük volna, hogy bárki szöveget magoljon, így ebben a csoportban elolvastuk a szereplő történetét, cselekvéseit a meséből, majd ezt mindenki a maga módján adta vissza. Rengeteget játszottunk is, valamint megismertünk egy másik, rövid mesét, még a tízórai szünet előtt.

Kisebb gyerekekkel foglalkozva fontos észben tartani, az éhes gyerek mérges, a **jóllakott gyerek nyugodt**, az esetek döntő többségében. Egy csoport reggelit kihagyó, félkómás gyerekekkel csak egyfajta cirkusz rendezhető, de arra nem sokan vesznek jegyet. Kisebb korban azonban nem elég, ha azt mondjuk, húsz perc szünet következik, lehet beszélgetni, játszani, enni, inni, hiszen a focilabda és a gyöngyfüzér előkerülése az első pillanatban elvonja mindenki figyelmét, senki nem fog kiszállni az éppen zajló meccsből, letenni kezéből a már majdnem kész karkötőt, csak a szendvics elővételének céljából. Egy külön időszavat érdemes fenntartani, amelyben mindenki eszik, így még aki nem érzi magát éhesnek, amely gyakori probléma, az is harap egy-kettőt a “jaj ez nem finom, mert paprikás” szendvicséből. Így a mi napunkban is tízórai szünetet süti és teaszünet követette, majd a játék és kézműveskedés után az ebédre is sor került. Visszaérván még játszottunk egy picit, beszélgettünk, gyümölcsöztünk, levezető, kiértékelő köröket tartottunk, majd elbúcsúztunk aznapra. Itt már a szülőktől érkezett egy-két megjegyzés, melyek szerint “sosem volt még ilyen fáradt a gyerek, mint tegnap délután”, így egy kicsit aggódva, de elégedetten engedtünk útjára mindenkit, lévén az ekkori fáradtság-szint az előző napi többszöröse volt.

Szerda minden hét legfárasztóbb napja. Még nem közeledik eléggé a hétvége, de már a pihenés emléke halványodik, szürkességbe, egyszínűségbe vonva mindenki kedvét. Ez az érzés azonban elrepül, ha az ember élvezi amit csinál, és mi szerda reggel is élveztük, a helyettünk is szürke ég alatt vártuk a résztvevő gyerekek érkezését, **Gábor Tamara és Gábor Zsuzsa tanárnő kiegészítésével**. Reggel játszottunk, bemelegítettünk, majd rögvest nekivágtunk a tennivalók tengerének. A keddről ismert három csoportos módszert csak a megszokott tízórai, majd tea-süti szünetek, valamint játékok szakították meg, hiszen amíg van erőnk, haladni kell. A rossz idő ellenére a gyerekek döntése alapján a parkban is töltöttünk egy kis időt, ahol kötelet húztunk, egymás, majd a szervezők ellen, kergetőztünk, és estünk-keltünk a csúszós talaj miatt.

Egy nagyon hasznos programvezetői eszköz az **autonóm döntés lehetőségének megadása**, akár már nagyon kis kortól. Ez megnyilvánulhat, saját példánkból kiindulva, a “keksz vagy nápolyi”-tól egészen a “hol játsszuk ezt a játékot, kint vagy bent”-ig. Nem véletlen, hogy mi is megkérdeztük a gyerekeket, többek között arról, kimenjünk-e egy rövid időre a parkba, vagy pedig a díszterem melegében tevékenykedjünk egy kicsit. Ezen döntések természetesen nem kell teljesen szabadok legyenek, példának okáért a “mit szeretnél csinálni” nem túl célravezető, helyette megadott lehetőségek közül választhat bárki, egyénileg, vagy csoportban. Ez “nálunkfelé” személyes tapasztalatunk alapján eléggé ritka lehetőség, nem sok gyereket kérdeznek meg rendszeresen különböző kérdésekben, pedig ezek nem szükségszerűen kell életbevágó döntések legyenek, a “kifli vagy zsemle” is egy kis lépés a döntéseink fontosságának, a következmények súlyának érzékeltetése szempontjából. Egy másik, “nálunkfelé” szintén jellemző eset a “mit akarsz fiam?”, majd miután a gyerek megbánja választását, a “na neked kellett, mostmá’ hallgass”-al való visszaszúrás. Ehelyett előremutatóbb kielemezni a döntést, miért gondoltuk így, miért választottuk ezt, miért nem vagyunk elégedettek a választással, hogyan döntenénk legközelebb, stb.

Ez az egyéni döntéslehetőség a tábor során háttérbe szorult, lévén nem sok tevékenység volt egyedül végezhető, azonban egy másik, csoportok szempontjából fontos változat a közös döntés, szavazás. Nagyon egyszerűen hangzik, mégis, több fontos, későbbiekben hasznos szemléletet tesz korán elérhetővé. Ha a többség dönt, el kell fogadnunk, még ha nem is a számunkra legmegfelelőbb lehetőség nyert. Ha a barátunk egyre szavazott, vajon vele tarthatunk? Alkalmazkodás, önállóság, és persze az egyéni döntésekben is jelenlévő mérlegelés, előrelátás mind fejlődik. Ennek fényében folytatva a napot, a parkból elsétáltunk ebédelni, visszatértünk a bentlakás dísztermébe, picit kézműveskedtünk még, majd lezártuk a napot, és harmadjára is - elbúcsúztunk.

Csütörtök reggel ért utol a tudat, hogy már csak másfél napunk van, mire a szülők megérkeznek, és valamiféle előadásra szeretnének belátogatni. Ez az sebesen száguldó gondolat gázolt el mindenkit, lendületet adva a nap nagy hatásfokon történő kihasználásához. Gyors reggeli labirintus-játék a díszterem székeivel, és a cserkészek számháborúkártyáival, bemelegítő beszélgetés, és kezdődött a munka: a három csoport jól haladt, a díszletek a fal mellett sorakoztak, a bábok a karzatról figyeltek, a szereplők pedig arról beszélgettek, ki mikor mit fog mondani, tenni rögtönzött színpadon. A munka megszakításaként megismerkedtünk egy **Lázár Ervin Négyszögletű Kerek Erdőjéből** származó mesével, amelyben Ló Szerafin legyőzte önmagát, majd ettünk, teát ittunk, játszottunk, dolgoztunk, beszélgettünk. Aznap az ebédlőben beszélgetve, nagy ritkán fel-fel nevetve érkeztünk, egy kicsit elhalkulva, egy kisiskolásoktól elvárható hangerőn fogyasztottuk el, amit kaptunk. Ez azonban egy, az étteremben dolgozó, három napja a “csend csengőjét” rázogató illetőnek nem tetszett, lévén azzal a nem túl kedves stílusban átadott véleménnyel közelített meg minket, mely szerint mégis hogyan képzeljük, hogy ilyen hangoskodó gyerekeket hozunk ide, nem vagyunk tekintettel az étterem három másik vendégére, meg úgy általában milyen rossz pedagógusok lehetünk, hiszen ide csak olyan osztályok járnak délutániba (!) ahol mindig rend és fegyelem van. Ezen nem túl kedves szavakat a résztvevő gyerekek között ülve kaptuk meg, miközben épp az ebédet próbáltuk elfogyasztani abban a pár percben, amikor nem kellett ételt felvágunk, vizet töltenünk, stb. A szidalomáradat közepette elgondolkodtunk jópár dolgon.

Aki nem gyakorolja a minimális empátia készségét, gyakorta érdektelenségbe, sőt, idegességbe süpped. Az érdektelenség, idegesség pedig okvetlen kötekedést szül, a frusztráció helytelen levezetése pedig sokaknak okozhat fájdalmat. Úgy éreztük, mi is a frusztráció helytelen levezetésének vagyunk kitéve. Ez hatványozottan igaz, ha az ember a legminimálisabb hatalmat kapja a kezébe. A hatalom bizonyítottan csökkenti az empátiakészséget, kétszínűvé és korruprá tesz, elképesztően erős ellenállás nélkül. Egy érdekes kísérlet a “sütiszörny”, ahol a résztvevők hármas csoportokban oszlottak el, a kísérletet végzők kineveztek minden csoportban egy vezetőt, majd szociális problémákról beszélgettek, fél órán keresztül. A beszélgetés során a csoportban vezetőnek kinevezett egyén pontokat osztott két társa között, különböző kérdésekben alkotott véleményeik alapján. Ez után minden hármas csoport egy tányéron öt sütit kapott. Az esetek nagy többségében a három résztvevő elvett egy-egy sütit, és a vezető elvette a negyediket (számára a másodikat) ezzel egyetlen sütit hagyva meg, amelyet senki nem vesz el. A kísérlet többek között rámutatott, hogy a hatalom mibenlététől és mennyiségétől függetlenül a vele “megáldott” személyek többre érzik magukat jogosultnak, mint társaik. Ennek ellenállni nagyon nehéz, sőt, talán lehetetlen, de mind táborvezetőként, gyerekekkel foglalkozva, mind az utcán sétálgatva és egy gyerekcsoportot meglátva előremutató, ha nem frusztrációnkat adjuk le egy kis kötekedéssel, nem élünk vissza semmilyen vélt vagy valós hatalmunkkal.

*Az egyik kedvenc helyünk a
parkban*

A jó díszlethez festék kell. - ismeretlen művész. Kétségtelen, a cleaning managementből is bőven kivettük a részünkét.

A frusztráció levezetésének helyes módszerét észben tartva próbáltuk dühünket az étteremben korlátozni, ami nagyrészen sikerült, nem válaszoltunk semmilyen sértésre agresszíven, bármennyire is gondoltuk azokat helytelennek, így a bentlakásba kevesebb lelkesedéssel, de legalább tele hassal indulhattunk vissza. Itt a díszlet utolsó elemén kezdtünk dolgozni, amely során egy hatalmas fehér vásznat temperával festettünk meg, mind a harmincnégy gyerekkel közösen. A dombok, virágok, bokrok, felhők mind-mind előre megtervezettek voltak, különböző gyerekrajzok alapján. Természetesen az anyag átázott, a díszterem padlóján egy három méter széles, hat méter hosszú temperarajz keletkezett, amelynek feltakarítása egy külön kaland a rendrakás közben, ezt persze akkor nem tudatosítva elégedettek voltunk a munkával, és a lelkesedéssel, amely a festőművészeinket jellemezte. A mosogatás, játék és zárás után elbúcsúztunk, festékes ruhában, szemöldökkel és kézzel vártuk a szülők érkezését.

A magaslati levegő is jó buli.

Pénteken egyre jobban éreztük a nagy lezárás közeledésének hangulatát, de minden aggodást félretéve játszottunk és kézműveskedtünk a délelőtti során. Elkészítettük az utolsó bábokat, az utolsó részletet a díszlet pár elemén, leadtunk egy kis energiát a parkban, énekeltünk egy keveset, sőt, még egy mozaik elkészítésére is szakítottunk időt, minden résztvevő lerajzolta a kedvenc “dolgát” a táborból, fehér cetlikre, amelyeket egy nagyobb lapra ragasztottunk. Még az ebéd előtt elkezdtünk próbálni az előadásra, természetesen rengeteg segítséggel és nagyon lassan haladva, de amely részekben, szerepeken túljutottunk, az második próbálkozásra már az esetek többségében szuperül ment, sok gond nem akadt.

Mindenki végignézte a társai szereplését, általában türelmesen, nyugodtan, csak a hosszabb részek során veszítve figyelmet. Az öt nap során próbáltunk mindenkire egy kicsit személyesen is figyelni, és ez most látszott meg igazán. Mindenki egyedi mennyiségű személyes figyelmet igényel ahhoz, hogy kötődést és egyfajta empátiát, érdeklődést alakítson ki a táborvezetők és társai iránt, azaz érdekelje, hogyan sikerül **az előadás** megvalósítása, érezze, **fontos az ő teljesítménye is**, részben magáénak tudja megélni a produkciót. Ez a személyes figyelem a szünetekben, a bábkészítés és a szereptanulás során volt igazán jelen, amikor táborvezetőként volt időnk az esetek többségében egy, néha kettő vagy három gyerekre fókuszálni, kérdezni, beszélgetni, érdeklődni tőlük mindenféléről. A személyes preferenciákat, bár próbálkoztunk, nagyon nehéz ilyen létszámnál észben tartani, emlékezni, ki mit, hogyan szeret jobban lehetetlen küldetesként tárult elénk, de mégis fontos, hogy bármilyen rövid is az idő, ne egyfajta “gyerekhalmaz”-ként tekintsünk a résztvevőkre, próbáljuk, ha csak kis mértékben is, megérteni őket, ezáltal mindenki jobb élménnyel távozik. Az első próba elhúzódott, így félbeszakítottuk egy ebédrel, de visszatérve folytattuk, ahol abbahagytuk.

Teáztunk, szünetet tartottunk, és elkezdtük az utolsó, főpróbát. Nem ment minden tökéletesen, de az előadás alatti “súgó gép” jelenléte miatt viszonylagos nyugodtságban telt a hátralévő idő, majd az utolsó zárókör, beszélgetés, elbúcsúzás után lassan érkezni kezdtek a szülők, és mindenki más, aki kíváncsi volt, mit sikerült öt nap alatt a gyerekeknek alkotni. Az előadás jól sikerült, kisebb nagyobb hibákkal adtuk elő, a lámpaláz is elő-elő tört néhol, de fél óra szereplés és a végső meghajlás után elmondható, hogy **sikerélménnyel zártuk az együtt töltött időt**. Elbúcsúztunk a gyerekektől, kaptunk jópár ajándékot, amelyeket hálásan köszönünk. Párunknak a program még nem ért véget, egy kis ebédszünet és kiértékelés után közel éjfélig takarítottunk, a bentlakás dísz- és cserkésztermében.

Csak a szervezői szemszögből vizsgálva is elmondhatjuk, hogy **a kisebb korosztállyal foglalkozni a leghálásabb feladat**. A korrál jár az is, hogy beleszokunk bizonyos helyzetekbe, adottként tekintünk rájuk. Annyi hálára és szeretetre, mint amennyit a résztvevőinktől kaptunk, talán senki mással dolgozva nem tehattünk volna szert. Energiát áldozni egy kisebbeknek szervezett projektbe nem csak számukra, de a szervezők számára is százszorosán megtérül, ha szívét-lelkét próbálja beletenni az ember.

Beszámoló: Lászlófy Balázs

A mélyen tisztelt közönség megörvendeztetésében is kezdünk otthonosan mozogni.

Fotó: Bálint Csilla tanárnő

A bábok mögül kilépve

The Art of Serendipity: Embracing Life's Unpredictable Moments

Ezt az új kifejezést tanultuk közösen, mi nagyok, a tábor ideje alatt. **Ágnes szerint: "Az a fura, de jót jelentő szó." kezdett értelmet nyerni számunkra.**

"A szerendipitás az értékes dolgok megtalálásának képességét jelenti, olyan dolgoknak a felfedezését, amelyeket valójában nem is kerestünk. A különösen reziliens (vagyis nagyfokú rugalmas alkalmazkodóképességgel rendelkező) személyek képesek a helyzetek újraértelmezésére, és értéket kovácsolnak a váratlan lehetőségekből. Ez nem mindig tudatos folyamat, inkább azokról a helyzetekről van szó, amikor a figyelem fókusza 'véletlenül' áttevődik a probléma valamely más területére, ahol megjelenik egy teljesen más perspektíva és a helyzetből való kiút. Ez a képzelet önmagát megvalósító varázsereje, mivel csak azokat a képeket látjuk meg a világban is, amelyek már léteztek a fejünkben. A szerendipitás nem más, mint a palló, amely áthidalja az álmaink és a valóság között tátongó szakadékot. Ez a palló láthatatlan – csak az fogja érezni, hogy ott van, aki rá mer lépni." Kádár Annamária: Mesepszichológia

A szó eredete

Egy ősi perzsa mese (Serendip három hercege) főhősei bukkantak váratlanul értékes felfedezésekre utazásaik során.

Serendip Ceylon klasszikus perzsa neve. Az angol szótárakba 1970-be került be, bár első említése 1754-ben történt.

Hogyan használjuk?

A serendipity magyarul a szerendipitás (főnév) és a szerendipikus (melléknév) alakban terjedt el leginkább. Használják a csodás véletlen esetre is, valamint az egyén csodás véletleneket észrevételező képességére is.

Ismertebb példák

A tudomány, technológia, gyógyszeripar világában számos felfedezés köszönhető csodás véletleneknek.

- Newton almája: gravitáció
- Arkhimédész fürdőkádja: felhajtóerő
- Modern kor: penicillin, tépőzár

Az alkalmat kiértékelő kérdőívből megosztjuk az alábbi kérdést és a szervezők válaszait.

Mit mond neked a projekt kapcsán a következő mondat: "Done is better than perfect."?

"Szabadságra int, az elvárások elengedésére és a maximalizmus felszámolására. Kitartásra ösztönöz, akkor is, amikor nehéz."

"Amit csináltunk az jó"

"Soha semmi sem tökéletes, (csak én lehetek az)"

"nem kell minden egyből tökéletesre sikerülnön, hisz abból már nem lehet fejlődni. a hibáinkat a nem tökéletes dolgokban tudjuk megtalálni, hogy később javítani tudjuk őket, fejlődni tudjunk. ugyanakkor egy cél, egy ötlet megvalósítása sikerélménnyel tölt el, és még ha nem is tökéletes, de energiát ad egy új alkalomhoz"

"Done - at a well-defined, acceptable level of quality that sets a standard for everyone what can be considered good enough and provides satisfaction afterward - is better than perfect. Illetve ezt nem a projekt kapcsán mondja, ez csak a kiegészítésem. Nem megelégedni mindennel nem perfekcionizmus, az "ott jólvan", "gyerekeknek elmegy", "nekik mindegy", "ennyiért mit várnak", "hát nem kell mindig jó legyen", "s akkor mivan, elfelejtik" pedig a lehető legegyszerűsebb út a pokolba (még jósággal sincs kirakva)."

A táborozók rajzaiból osztunk meg párat, amelyet azóta is az osztályban őrzünk emlékeztetőül, ösztönzőül. A gyerekek kedvenc tábortevékenységüket vagy új barátjukat rajzolták le nekünk ajándékkul. Hálásak vagyunk!

Köszönetnyilvánítás

Hálás köszönet a Szülőknek, akik ránk merték bízni a gyerekeiket! Voltak, aki egyszerre hármat is :)
Köszönet a Határatéőpők csapatának, hogy Kászontól Tusnádfürdőig megmozgattak mindent ahhoz, hogy
kellékünk legyen az egyik játékhoz.

Köszönet a Segítő Mária Gimnázium igazgatóságának a helyszín biztosításáért.

Köszönet a támogatóinknak, akik fontosnak érzik a családok ily módú támogatását a vakáció ideje alatt, és a mai
diákok fejlődésére is lehetőséget adnak azáltal, hogy anyagi javakkal járulnak hozzá egy-egy ilyen esemény
létrejöttéhez.

Spectrum Oktatási Központ

Bálint Csilla tanárnő

Harmopan RT

Hidrotrant SRL

Ft. Darvas Kozma József esperes úr

Határátlépők Egyesület

Mineral Quantum

Csíki Csipsz

Köszönet a háttérbe beugróknak: **Gábor Tamásnak, Miklós Kincsőnek, Borbáth Pálnak!**

© Minden jog fenntartva.

Beszámoló: Lászlófy Balázs

Fotók: Bálint Csilla, Csató Ágnes, Györgypál Enikő-Ilona, Benedek

Boldizsár, Laczkó Csanád

Szerkesztés: Györgypál Enikő-Ilona